

नेपुल्लोके भोग्यस्याक्षयत्वं न युज्यते कर्मभूमौ सापितस्य तस्य क्षयावश्यं भावान् भोगभूमौ चानुष्ठानाभावाद्दिति सिद्धं ॥ ४७ ॥
 तिनप्राकृतलोककल्पनं युक्तमिति उपसंहरति एवेति उक्तेरिति शेषः ॥ ४७ ॥

विद्योपेतं आन्वीक्षिक्या विधया सहितं धनं ऋचः सामानियजूषि साहि श्रीरमृतासतामिति श्रुतेः श्रीशब्दितावेदविद्याधनं तां सोपपत्तिकां संपाद्य श्रवणमनने कृत्वेति भावः कर्मणा गुरुपसदनादिनायत्नेन सर्वे वेदाः
 नित्यकर्मणि एकां तदर्शना विज्ञेया इत्यर्थः ॥ ४८ ॥ एते विद्यदायाः यस्मिन् विद्यने जायते लीयते च तं वेदार्थं वेदप्रतिपाद्यं वेदं आत्मानं येन जानंति ते यतश्च्युता भवन्ति नित्यमिति पूर्वानुपगः ॥ ४९ ॥ वि
 द्वां विष्ठासमं डपश्ये तनुधृतमंडवा शुद्धं ॥ ५१ ॥ अवेद्यं प्रकृतिः वेद्यं ब्रह्म यो वेद विन्न विदति नलभते नापरोक्षी करोति ॥ ५२ ॥ यथा येन दर्शनेन ॥ ५३ ॥ त्रयीकर्मकांडोक्तं धर्मक्षयं क्षयवंतं परित्यज्य अक्ष
 यं धर्मयोगं ॥ ५४ ॥ पश्यते दृश्यते कर्मणि तद् आत्मेशेषः शुद्धस्त्वंपदार्थो यदा प्रत्यहं दृश्यते तदा वाक्यजज्ञानेन केवलीभूतस्य क्ता विद्यः षड्विंशतत्पदार्थं ॥ ५५ ॥ तत्त्वमसीति वाक्यार्थमेवाह शाश्वत ईश्वरः
 पंचविंशको जीवः तस्य तेन मूढेन द्वावनुदृश्येतां अत्रापि कर्मणि तद् संभावनायां लोड् पृथग्विषयं भाव्यते इत्यर्थः तमिति विधेयापेक्षया एकत्वं तावु भावपि एकमभिन्नं वस्त्विति साधवो वेदांत निष्ठाः सांख्याः पश्यन्ति
 विद्योपेतं धनं कृत्वा कर्मणा नित्यकर्मणि ॥ एकां तदर्शना वेदाः सर्वे विश्वावसो रमृताः ॥ ४८ ॥ जायंते च म्रियंते च यस्मिन्ने ते यतश्च्युताः ॥ वेदार्थं येन जानंति वे
 द्यं गंधर्वसत्तम ॥ ४९ ॥ सांगोपांगानपियदियश्च वेदानधीयते ॥ वेदवेद्यं न जानीते वेदभारवहो हिंसः ॥ ५० ॥ यो घृतार्थो खरीक्षी रंमथे द्रं धर्वसत्तम ॥ विष्ठांतत्रा
 नुपश्ये तनमंडनचवै घृतं ॥ ५१ ॥ तथा वेद्यमवेद्यं च वेदविद्यो न विंदति ॥ स केवलं मूढमतिज्ञानभारवहः रमृतः ॥ ५२ ॥ द्रष्टव्यो नित्यमेवैतौ तत्परेणांतरात्मना ॥
 यथास्य जन्मनि धनेन भवेतां पुनः पुनः ॥ ५३ ॥ अजस्रं जन्मनि धनं चितयित्वा त्रयीमिमां ॥ परित्यज्य क्षयमिह अक्षयं धर्ममास्थितः ॥ ५४ ॥ यदानुपश्यते त्यंत
 मह्यं हनिकाश्य ॥ तदा स केवलीभूतः षड्विंशमनुपश्यति ॥ ५५ ॥ अन्यश्च शाश्वतो व्यक्तस्तथान्यः पंचविंशकः ॥ तस्य द्वावनुपश्येतां तमेकमिति साधवः ॥
 ॥ ५६ ॥ तेनैतं नाभिनंदंति पंचविंशकमच्युतं ॥ जन्ममृत्युभयाघोगाः सांख्याश्च परमैषिणः ॥ ५७ ॥ विश्वावसुरुवाच पंचविंशं यदेतत्ते प्रोक्तं ब्राह्मणस
 त्तम ॥ तथा तन्न तथा चेति तद्भवान्वक्तुमर्हति ॥ ५८ ॥ जैगीषव्यस्यासितस्य देवलस्य मया श्रुतं ॥ पराशरस्य विप्रर्षेर्षर्षिगण्यस्य धीमतः ॥ ५९ ॥ भृगोः पंचशि
 खस्यास्य कपिलस्य शुकस्य च ॥ गौतमस्याष्टिषेणस्य गर्गस्य च महामनः ॥ ६० ॥ नारदस्यासुरेश्वरैव पुलस्त्यस्य च धीमतः ॥ सनत्कुमारस्य ततः शुकस्य च मह
 त्मनः ॥ ६१ ॥ कश्यपस्य पितुश्चैव पूर्वमेव मया श्रुतं ॥ तदनंतरं च रुरुद्रस्य विश्वरूपस्य धीमतः ॥ ६२ ॥

॥ ५६ ॥ तदिति ते सांख्यायोगाश्च एतज्जीवेशाभेददर्शनं नाभिनंदंतीति नापित्वभिन्नं दत्त्येव तत्र सांख्याः स्पष्टमेवाभेदमाहुः योगा अपि मोक्षे पंचविंशं सर्वे शून्यं निर्विशेषं चिन्मात्रमुपगच्छन्तस्तादृशं चेश्वरं
 न्वानास्तयोश्च निर्विशेषयोर्विशेषकतस्य भेदस्यायोगात्फलतोऽभेदमेवेच्छंतीति भावः भयोद्वेगादिति पाठे भयाद्वेगोयेषां तैत्था अस्मिन्पक्षे सांख्यमते एवायमभेद इत्यर्थः ॥ ५७ ॥ पंचविंशं पंचविंशस्य तत्त्वयत् अ
 च्युतत्वं त्वया उक्तं तथा उत न तथा अयं भावः यदि जीवत्वं सत्यं तर्हि तस्य ईश्वरत्वं दुर्वचं न ह्यागमोपि घटं पटं यितुमीष्टे तस्तत्त्वमसीत्यभेदो गौणः स्यात् यद्यसत्यं तदा त्रल्लकांडस्याप्रामाण्यं बंधमोक्षाद्यव्यवस्था चै